

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **L.M.H., IČ [REDACTED]**, s místem podnikání [REDACTED], právně zastoupeného Mgr. Jiřím Douskem, advokátem AK SPOLAK s.r.o., se sídlem 8. března 21/13, Liberec 5, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, Opava, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, č. j. 641/1.30/14/14.3,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 14. 4. 2014, č. j. 641/1.30/14/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 20. 1. 2014, č. j. 703/7.72/14/14.3, se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Douska, advokáta, se sídlem AK 8. března 21/13, Liberec 5, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 20. 1. 2014, č. j. 703/7.72/14/14.3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za to, že jako zaměstnavatel umožnil dne 11. 3. 2013 v době od 12:00 do 14:30 hod. ve své provozovně Potraviny [REDACTED], na adrese [REDACTED], výkon závislé práce spočívající v hlídání provozovny fyzické osobě panu [REDACTED], aniž by měl s touto fyzickou osobou uzavřenu pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“). Dle oblastního inspektorátu práce žalobce porušil § 3 zákoníku práce, umožnil výkon nelegální práce definované v § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a dopustil se správního deliktu podle

§ 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což mu dle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.

Žalobce v žalobě uváděl, že se správní orgány nezabývaly vztahem nadřízenosti a podřízenosti žalobce a pana ■■■. Organizační podřízenost žalovaný dovodil ze skutečnosti, že pan ■■■ vykonával v provozovně žalobce činnost vedoucí k dosažení zisku žalobce. Žádný právní předpis ale subjektům vykonávajícím činnost za účelem dosažení zisku výslovně nezakazuje nechat si jednorázově pomoci. Výklad vedoucí k opačnému závěru je nepřipustně rozšiřující a v rozporu se zásadami uplatňovanými v rámci správního trestání. Dle žalobce neexistuje žádný racionální a ospravedlnitelný důvod, pro který by měl stát ekonomicky činným subjektům jednorázovou výpomoc zakazovat. Postup správních orgánů, které z jednorázové výpomoci pana ■■■ paní ■■■ dovodili existenci subordinačního vztahu a vázanost pokyny nadřízeného subjektu, tj. přítomnost definičních prvků závislé práce, nelze akceptovat. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, který dle jeho názoru jeho stanovisko podporuje. Pro případ, že se soud s jeho argumenty neztotožní, žalobce požádal, aby bylo využito postupu podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a uložená pokuta byla moderována, respektive aby od jejího uložení bylo upuštěno.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 11. 3. 2013 Celní úřad pro Liberecký kraj provedl kontrolu v prodejně potravin na adrese Sportovní 557, Tanvald. Byla zjištěna přítomnost fyzické osoby pana ■■■, který byl při příchodu pracovníků celního úřadu za pultem s uzeninou a obsluhoval zákazníky. Kontrolovaný pracovník uvedl do písemného záznamu, že na chvíli pomáhá hlídat obchod, protože paní ■■■ (společnice žalobce) rozbolely zuby. Při kontrole nebyl předložen žádný doklad osvědčující uzavření pracovněprávního či jiného vztahu. Výsledky kontroly byly shrnuty a zdokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 13. 3. 2013, se kterým byl žalobce seznámen dne 21. 3. 2013, kdy převzal stejnopis protokolu, což stvrdil svým podpisem.

Dopisem ze dne 11. 4. 2013 informoval Celní úřad pro Liberecký kraj o kontrole oblastní inspektorát práce a postoupil mu spisový materiál.

Dne 6. 11. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení pro výše popsany skutek.

Dne 11. 12. 2013 proběhlo ústní jednání, při kterém byly provedeny listinné důkazy, a dále bylo zaznamenáno vyjádření žalobce, který uvedl, že pana ■■■ požádal o pomoc v provozovně, neboť jeho společnice paní ■■■ měla bolesti zubů a on neměl nikoho jiného, kdo by mu v obchodě pomohl. Vzhledem k tomu, že v poslední době došlo k několika přepadením vietnamských provozoven, bál se být žalobce v provozovně sám. Žalobce neměl zájem s panem ■■■ uzavřít žádný pracovněprávní vztah,

protože potřeboval pomoc jen na několik hodin a jednalo se o přátelskou výpomoc v rámci komunity. Pan M. H. Ch. měl za úkol hlídat provozovnu a v době kontroly, kdy on sám musel jít hledat doklady pro celníky, mu dal pokyn, aby šel prodávat za pult. Žalobce sdělil, že jeho společnice odešla asi ve 12 hod. a v tuto dobu přišel pan ■■■, který v provozovně zůstal až do konce výslechu, což bylo přibližně ve 14:30 nebo 15:30 hod. Žalobce dále uvedl, že panu ■■■ dával pokyny, co má v provozovně dělat, konkrétně aby hlídal prodejnu před krádeží. Jako provozovatel odpovídal za výkon práce pana ■■■, vybavení provozovny a zboží, které pan ■■■ používal při své práci, patřilo žalobci, pan ■■■ neobdržel za svou práci žádnou odměnu.

Dne 11. 12. 2013 byl proveden také výslech svědka pana ■■■, který vypověděl, že mu v den kontroly zavolal žalobce a požádal jej, zda by mohl chvíli v obchodě hlídat, protože společnice žalobce potřebovala navštívit zubního lékaře. Náplní práce svědka mělo být dle jeho vyjádření hlavně hlídání provozovny, aby nedošlo ke krádeži, při kontrole zřejmě obsluhoval zákazníky, protože bylo v provozovně hodně lidí a on chtěl, aby byli spokojeni. S žalobcem neměli v úmyslu uzavřít pracovní smlouvu ani dohodu, protože se jednalo o nahodilou kamarádkou výpomoc. Uvedl, že za vykonanou práci neobdržel žádnou odměnu, vzhledem k dočasnosti práce odpovídal za výkon jeho práce žalobce, jemuž také patřilo vybavení a zboží v provozovně, které svědek používal při práci.

Dne 15. 1. 2014 vydal oblastní inspektorát práce po provedeném správním řízení rozhodnutí č. j. 703/7.72/14/14.3, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 3. 2013 v době od 12:00 do 14:30 hod. ve své provozovně – prodejně potravin na adrese ■■■, umožnil výkon závislé práce spočívající v hlídání provozovny fyzické osobě panu ■■■, aniž měl s touto fyzickou osobou uzavřenou pracovní smlouvu nebo některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle zákoníku práce. Za spáchaný správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce potvrzeno. Žalovaný konstatoval, že se v daném případě o občanskou výpomoc nejednalo, a to s ohledem na naplnění všech definičních znaků závislé práce. ■■■ vykonával pracovní činnost (hlídání provozovny) pro žalobce osobně, tato činnost byla vykonávána jménem žalobce, neboť probíhala v jeho provozovně v rámci jeho podnikatelské činnosti. Práce byla vykonávána dle pokynů žalobce, který pana ■■■ k této činnosti pověřil. Co se týče vztahu nadřízenosti a podřízenosti, byl i ten dle názoru žalovaného naplněn, pan ■■■ si nemohl v provozovně žalobce počínat autonomně a nezávisle a pokud se rozhodl, že paní ■■■ zastoupí, musel se řídit pokyny žalobce. Žalovaný zdůraznil rozdíl mezi výpomocí v rámci např. sousedských nebo přátelských vztahů mezi dvěma fyzickými osobami a mezi výkonem činnosti pro fyzickou osobu, která je provozována v rámci jejího předmětu podnikání za účelem dosažení zisku. Tím, že pan ■■■ hlídal provozovnu žalobce, vykonával činnost, která vedla k dosažení zisku žalobce. Žalovaný konstatoval, že oblastní inspektorát práce zdůvodnil, proč nepřihlédl k prohlášení stálých zákazníků, toto prohlášení nemělo vliv na okolnosti, které byly zjištěny při kontrole a na skutkový stav. Pokud jde o výši sankce, odkázal na rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vzhledem k okolnostem, za kterých byl

správní delikt spáchán, je negativní dopad méně závažný, a proto uložil pokutu při samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Dne 12. 5. 2015 ve věci proběhlo ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil, souhlasil však s projednáním věci bez jeho přítomnosti. Právní zástupce žalobce plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že již s ohledem na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 52/13, kterým byla zrušena příslušná pasáž zákona o zaměstnanosti, podle níž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, je třeba napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. K prokázání toho, že činnost vykonávaná pro žalobce nevykazovala znaky závislé práce, navrhl provést důkaz výsledkem pana M. H. Ch. a stálých zákazníků prodejny. Soud návrh na doplnění dokazování zamítl, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a pan M. H. Ch. navíc vypovídal jako svědek v průběhu správního řízení.

Soud předesílá, že řízení bylo přerušeno s ohledem na předložení návrhu na zrušení části § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti Ústavnímu soudu. V řízení soud pokračoval poté, co Ústavní soud ve věci návrhu na zrušení části uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle něhož byla i žalobci za správní delikt uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, rozhodl nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13, publ. pod č. 219/2014 Sb. Zrušení části uvedeného ustanovení zmíněným nálezem Ústavního soudu ovšem nebránilo přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska žalobních námitek.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012, se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012 je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 citovaného ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána jen v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy, když základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohodami o provedení práce a pracovní činnosti ve smyslu § 74 a násl. zákoníku práce.

Žalobce se bránil závěru o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti umožněním nelegální práce panu M. H. Ch. ve

smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že nelze hovořit o přátelské výpomoci v případě, že je vykonávána činnost vedoucí k dosažení zisku jiné osoby. Trval na tom, že se ze strany pana ■■■ šlo o jednorázovou výpomoc žalobci.

Jak již soud uvedl shora, podle § 2 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012 je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 cit. ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. K podrobnému výkladu jednotlivých znaků pojmu závislé práce si soud dovolí odkázat na závěry ■■■, ■■■, Závislá práce, nelegální práce a „švarcsystém“ od 1. 1. 2012, publ. Práce a mzda 12/2011 a 1/2012, a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-38, publ. ve Sb. NSS 3027/2014, v němž Nejvyšší správní soud mj. uvedl:

[22] *Těmto požadavkům ovšem „nová“ definice závislé práce vyhoví docela dobře. Stačí pouze spojit jednotlivé znaky uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce společným prvkem osobní či hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli – jenž ostatně vyplývá již ze samotného pojmu „závislá práce“ – a naplnit je v duchu této optiky konkrétním obsahem. Za (samostatný) znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikturní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.*

[23] *Samozřejmě je třeba tento první znak v konkrétních případech aplikovat uvážlivě. Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závalu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla (srov. k tomu Stádník, J., Kontrolní činnost inspekce práce v oblasti agenturního zaměstnávání a nelegální práce, Sborník příspěvků z mezinárodní vědecké konference Pracovní právo 2012 na téma Závislá práce a její podoby, Brno: Masarykova univerzita, 2012, 254 s.).*

[24] *Zaměstnanec dále musí práci vykonávat osobně – pokud by používal k plnění úkolů další osoby (např. v době své nemoci), nutně by se vytratil prvek osobní*

závislosti na zaměstnavateli a šlo by spíše o obchodní vztah, kdy jedna strana poptává u druhé službu či dílo a nezáleží jí na tom, kdo službu provede nebo dílo vytvoří. Zaměstnanec také vykonává práci podle zaměstnavatelových pokynů – jestliže by plnil zadání samostatně a druhá strana by nebyla oprávněna mu průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění, jednalo by se spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele, který ji pro něj plní. Skutečností osvědčující řídící pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby. Zaměstnanec musí taktéž jednat jménem zaměstnavatele – v tomto znaku se koncentruje hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnavatel poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel. Doplňkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. Konečně posledním znakem závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance – podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost.

[25] *Vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci.*

[26] *Samozřejmě zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak – typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. „práce na zkoušku“ je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce). I to může založit určitou formu osobní závislosti na zaměstnavateli a z toho vyplývající snahu vyhovět jeho pokynům. Formálně sem lze zahrnout i případy, kdy zaměstnanec vykonává práci zcela nedobrovolně, jelikož jeho závislost na zaměstnavateli má specifické příčiny (psychická závislost, strach apod.); i pak sice*

půjde o nelegální práci, její společenská nebezpečnost však již bude ležet spíše v rovině trestního práva (vydírání, obchodování s lidmi apod.). Jestliže ale správní orgán neprokáže ani pobírání či příslib odměny, ani jinou skutečnost, která by zavaděla důvod se domnívat, že byla u jedné osoby dána osobní závislost na druhé, pak se o závislou práci jednat nebude, neboť zde chybí znak spočívající ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Platí tedy, že když určitá osoba vykonává danou činnost pro jinou osobu dobrovolně a zároveň s vědomím, že protistraně nevzniká závazek poskytnout jí jakoukoliv protihodnotu (resp. nepodaří-li se prokázat opak), půjde zpravidla o přátelskou výpomoc či dobrovolnickou činnost.“

Aplikujeme-li citované závěry na projednávaný případ, je zřejmé, že správní orgány v projednávaném případě neposuzovaly naplnění definičních znaků závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce v intencích výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu. Konkrétně nezohlednily soustavnost jako znak závislé práce. Soud souhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu, že při jednorázové či příležitostné spolupráci, kterou zjevně nelze vyloučit, se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit vztah závislosti. V projednávaném případě správní orgány však nic jiného než příležitostnou jednorázovou výpomoc pana ■■■ v provozovně žalobce neprokázaly. Žalobce i pan ■■■ shodně vypověděli, že neměli v úmyslu uzavřít pracovní smlouvu nebo jinou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, protože se jednalo o jednorázovou přátelskou výpomoc v rámci komunity, když společnice žalobce musela jít k lékaři. Správní orgány neprokázaly pobírání ani příslib nějaké odměny za vykonanou práci a nebyly zjištěny ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit existenci vztahu nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti pana ■■■ na žalobci.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nesprávně vyložil pojem „závislá práce“ definovaný v § 2 odst. 1 zákoníku práce, zrušil soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce trpí stejnou nezákonností, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil rovněž k jeho zrušení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení budou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené se soud již nezabýval výší uložené pokuty ani návrhem žalobce na její moderaci.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž soud vyhověl, dle příslušných položek Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a 1 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, účast na

jednání před soudem) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2 142 Kč. Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 16 342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 12. května 2015

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová